

[Axel Kristensen.]

ejerstemmer. Grunden til, at jeg nævnede det her, er jo, at argumentet for bestemmelsen om de 40.000 kr. ustandselig har været, at man derved fritog parcelhusejerne. I samme øjeblik man laver det om, så ejere af parcelhuse på mindre end 1.400 m² fritages, fjerner man de 40.000 kr., som dog også er af værdi for mange andre, f. eks. småhåndværkere, for der vil så være bunker af mennesker, som bliver beskattet hårdere end før, nemlig småhåndværkere, husmænd o. lign. Nu har man ikke brug for den beskyttelse af de mindre ejendomme; nu har man klaret parcelhusejerne, så er det logisk rimeligt at sige, at ved det, man nu foretager, klarer man parcelhusejerne og lader de andre i stikken. Det er det, jeg har sagt. Man skaffer sig deres velvilje og lader de andre i stikken. Det mener jeg er rimeligt at sige her.

I øvrigt håber jeg ikke, vi er færdige med denne sag, for når en ting er rigtig, forsvinder den ikke af bordet. Jeg mener, det vil ende med, at man må anerkende vore principper, ligesom man måtte det ved grundstigningsskylden i sin tid.

Haunstrup Clemmensen: Det er lige gået op for mig, at den højtærede formand ikke ligefrem efterlyser alt for mange yderligere taler. Jeg kan dog ikke tilbageholde en enkelt bemærkning om, at det har undret mig, at det ærede medlem hr. Westerby, der ellers ved flere lejligheder i de senere uger og måneder har taget ordet i spørgsmål, der havde stor betydning, har forholdt sig fuldstændig passiv, men det er vel, fordi det ærede medlem som sit valggrundlag bl. a. havde frigørelsesafgift og i november sad i en gruppe, der stod bag det forslag, der her er til forhandling. Men derfor vil jeg dog alligevel ikke undlade at gøre denne bemærkning, at der må være nogle tilbageholdenhedsmotiver hos det ærede medlem.

Derudover vil jeg sige, at det ærede medlem hr. Ove Hansen, socialdemokratiets ærede ordfører, var påfaldende tavs også i anden omgang om hele den indstilling og de løfter, der under udvalgsarbejdet var givet oppositionen på disse områder.

Må jeg dernæst gøre den enkelte bemærkning til det ærede medlem hr. A. C. Norman, at udtalelsen om, at det i betænk-

ningen af venstre og det konservative folkeparti fremførte om selve denne sags behandling var uinteressant polemik, synes jeg er en højt ejendommelig udtalelse fra et parti, der vel snart har årtiers tradition for at være det samarbejdende folkestyres noget selvbevidste og selvretfærdige ridder. Hvis der virkelig for en enkelt gangs skyld var anledning til at tale om det samarbejdende folkestyres forpligtelse, havde det måske været på sin plads, hvis det ærede medlem her havde gjort nogle bemærkninger om regeringspartiets måde at forhandle denne sag på.

Den højtærede finansminister kom med en oprensning af de vanskeligheder og administrative problemer, som oppositionens forslag ville rejse, af de undtagelser, der var urimelige, af den omstændighed, at der kun var tale om en 30 pct.s beskatning på det beskatningsgrundlag, der var nævnt i oppositionens forslag, og udtalte yderligere, at han ikke ville sige, forslaget nærmede sig karikaturen — sådan forstod jeg det, det var vist rigtigt opfattet — samt tilføjede, at udformningen havde virket skræmmende. Dér vil jeg egentlig gerne spørge den højtærede minister: på hvilket tidspunkt er det, denne skræmte livsholdning er kommet til at præge den høje regering? Vort forslag blev fremsat i november 1964. Den 31. december 1964 bragte oven i købet et så udmærket blad som Demokraten i Århus et nytårsinterview med den højtærede statsminister, hvori det udtrykkeligt blev sagt — nu skal jeg forsøge at citere fuldstændig ordret, det er en skik, der ikke altid er udbredt —:

„Vi venter, der bliver enighed om en kapitalvindingsskat af de store fortjenester på ejendoms- og grundsalg.“

Det er altså over 1 måned efter, at oppositionen havde fremsat sit forslag på disse områder netop med disse administrative vanskeligheder, med alle disse urimeligheder og med det, der næsten virkede skræmmende på den højtærede minister. Det har i hvert fald ikke skræmt den højtærede statsminister. Derfor ville jeg egentlig være interesseret i at høre, hvornår det er, denne forfærdelige nervøsitet har udviklet sig på regeringsbænkene. Jeg synes, det er højt ejendommeligt, ikke mindst på baggrund af udvalgsarbejdets forløb.